

— Дѣдо, какво прави баба? — питаше единъ.

— А далече ли е вашето село? — питаше другъ.

— Дѣдо, а има ли въ вашето село мечки? Единъ циганинъ докара въ наше село мечка. Вързалъ я за устата и я води!... Мама му даде единъ коматъ хлѣбъ — говорѣше трето.

— Стоянчо, я остани да живѣешъ у насъ. Какъ хубаво ще играемъ тука! — каза четвърто.

— Дѣдо, помнишъ ли, какъ ни пѣше едно време, кога дохожда у насъ? Знаешъ ли и сега да пѣешъ?

— Помнишъ ли циганската пѣсень? — питаха го въ единъ гласъ двамата.

— Попѣй ни, дѣдко, циганската пѣсень! — каза момченцето, което все още лежеше по коремъ на земята и не сваляше очи отъ стареца.

— Ща, ща, ще я попѣя, чакай малко да си почина — отговори старецътъ и погали малката главица.

Цѣлата кжца се изпълни съ шумъ, разговори, смѣхъ и кикотене.

На веригата клокотѣше котле, подъ което блѣстѣше силенъ огънъ, а на огнището подъ врѣшника се печеше баница.

Старецътъ, изпълненъ отъ радостъ, гледаше руменитѣ и весели лица на своитѣ мили внучета и думитѣ му замираха...

Л. Каравеловъ

